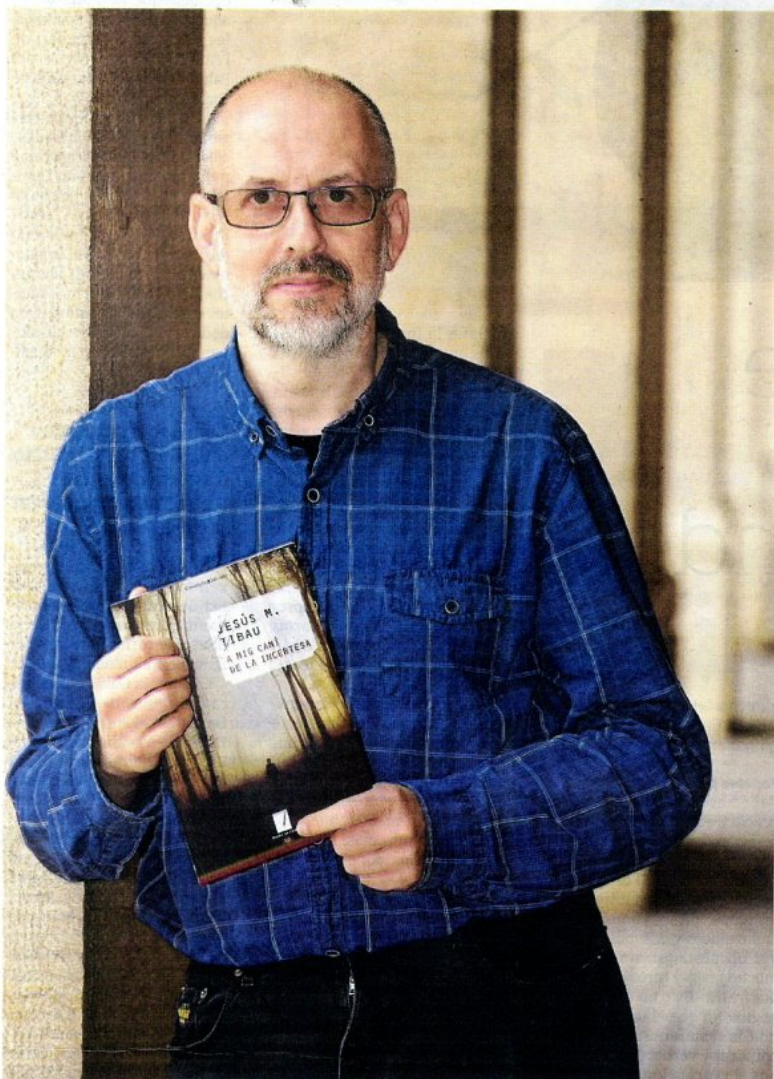

Novetat

Les **petites coses** que ens fan humans, en la ploma de Jesús M. Tibau

L'escriptor tortosí, nascut a Cornudella de Montsant, publica 'A mig camí de la incertesa', un recull de contes amb els quals els lectors entraran en la seva quotidianitat i els seus propis drames

Jesús M. Tibau amb el seu nou recull de contes, 'A mig camí de la incertesa'. FOTO: JOAN REVILLAS

GLORIA AZNAR
TORTOSA

«Hi ha moltes coses que ens fan por. Ens fa por el coronavirus. Però al final el que ens acaba afectant i el que realment importa són les petites coses. El que ens ajuda a viure, ens dona alegries i tristesses són els petits gestos. A vegades simplement que una persona et digui una paraula et pot alegrar el dia o, per contra, te'l pot amargar». Són aquests detalls, els que donen color a l'existència, els que omplen els relats de l'últim recull de Jesús Maria Tibau, nascut al Priorat i amb les Terres de l'Ebre al cor, *A mig camí de la incertesa* (Cossetània Edicions).

Una núvia preocupada per travessar el carrer ple de firaires i arribar en pos del seu estimat, el pintor obsessionat amb la veïna, la pau que la Lluna porta a l'ànima, un desig que no es coneix ni es vol verbalitzar, la nostàlgia i el desencís, el pas del temps, que tot ho tiranitzava i el paisatge, Els Ports, la Ribera d'Ebre, les llargues passejades a la vora del riu... La vida mateixa impregna les pàgines d'aquest nou volum, el número 16 en el seu compte individual, tot i que ja no recorda amb quants altres autors ha col·laborat.

«Passejar és una bona manera que et vinguin idees, pràcticament diàriament pel riu, a Tortosa», confessa. Encara que mai no s'ha empassat cap de les palometes de les quals parla a *Eternitat aparent*. Perquè efectivament, tampoc les palometes són eternes. «Val a dir que aquests contes els publico ara, però la majoria estan escrits el 2010, el 2009, i fins i tot abans. Aquest relat és quasi històric i abans sí que eren molt espectaculars a l'estiu. Era una cosa impressionant i ara pràcticament ja fa uns anys que aquestes palometes han desaparegut», explica l'escriptor.

El mateix títol del recull, *A mig camí de la incertesa* és un mirall del seu propi esperit. «Soc molt indecís i això es reflecteix en els meus personatges, que també ho són», assenyala. Una indecisió

L'autor reivindica i homenatja el territori alhora. La immensitat dels Ports, el riu Ebre...

que fa que no s'acabi de prendre una decisió, com amb la llàntia i el geni de *Més val que no surti*. Perquè, què farien vostès si poguessin demanar un desig que es fes realitat de forma instantània? El personatge del conte, dubta. Jesús M. també. «Hi ha tantes coses que pots demanar. Però a vegades no cal. Perquè jo ja estic bé com estic», comenta. I en aquest punt posa èmfasi en els seus protagonistes, «als quals gairebé no els passa res extraordinari. Són

relats molt quotidians, és el que em motiva a escriure. Petites coses, però que preocupen a qui les pateix com algú que simplement està sol a casa, són petits drames». Justament per aquest motiu connecten tan bé amb els lectors, els maldecaps de tothom, petits però gegants alhora.

Perquè a vegades, també s'ha de relativitzar com a *Importància relativa*. «L'origen d'aquest conte és real», destaca. «Algú va trucar a l'Ajuntament demanant que la policia obrís pas a una núvia perquè pogués passar pel mercat», recorda. *No ha dormit en tota la nit. Pensava haver calculat al mil·límetre tot allò que podria sortir malament...* Preocupacions puntuals, anècdotes amb el pas del temps. El temps, sempre present. Però Tibau també dona pinzellades de tragèdies amb majúscules, de la

El llibre es presenta a la Llibreria La Capona, de Tarragona, el proper dimarts 14 d'abril

Guerra Civil o la Guerra Carlista. «Són coses molt properes. La Guerra Civil, tot i que jo no la vaig viure, ens acaba impregnant molt. Episodis molt potents que a vegades només cal suggerir-los. Estan tant al nostre imaginari col·lectiu». Un conflicte armat al qual endinsa al lector a partir d'unes simples boines, perquè la veritat està al cor. Coses verídiques que a vegades explica la gent pel carrer.

Tibau reivindica i homenatja el territori amb aquesta nova obra. «El que em costaria molt seria escriure una novel·la ambientada en la Guerra Civil o aquesta com a nucli», diu. Per aquest motiu plasma el paisatge que veu, que és el que el motiva. «Necessito que el que m'inspira em transmeti alguna cosa i em transmet el que tinc a prop» com el Priorat i les Terres de l'Ebre, «que estan molt a prop i alhora molt lluny i hi ha molt desconexament mutu», revela.

Quant als relats, curts, cada vegada més, com els temps que corren on tot és molt ràpid i fugisser. «M'agrada l'impacte que t'expliquin una història, que et suggereixin, contes que duren molt poc, que és com estar parat a un semàfor i imaginar-te tot el que li pot passar a aquesta persona», manifesta. Contes humans, com Tibau prefereix dir-los, com una vegada va descriure el seu amic, el cantautor Jesús Fusté. «Han passat tants anys que és com revivir-los una altra vegada. Jo em converteixo una mica en lector també. És com si els llegís de nou, com si els hagués escrit un altre. No pretenc treure cap ensenyança, però em fa goig que la gent els llegeixi i veure si els desperta alguna emoció. És el màxim a què aspiro».